

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.3.2019 r.
COM(2019) 140 final

2019/0081 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach
Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-
wschodnim Atlantyku w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa
o przystąpienie do tej konwencji**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku („konwencja NEAFC”) w związku z przystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) do tej konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

Dnia 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Radę Europejską o zamiarze wystąpienia z Unii na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. W związku z tym Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim, a prawo Unii przestanie mieć do niego zastosowanie od dnia 30 marca 2019 r., chyba że w umowie o wystąpieniu między Unią a Zjednoczonym Królestwem zostanie ustalona inna data lub Rada Europejska, w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem, jednomyślnie ustali inną datę.

Do czasu wystąpienia z Unii Zjednoczone Królestwo pozostaje państwem członkowskim posiadającym wszystkie prawa i podlegające wszystkim obowiązkom, które wynikają z Traktatów, łącznie z zasadą lojalnej współpracy. W wytycznych z dnia 29 kwietnia 2017 r. Rada Europejska uznała potrzebę uwzględnienia, w kontekście międzynarodowym, szczególnej sytuacji Zjednoczonego Królestwa jako państwa członkowskiego występującego z Unii, pod warunkiem że będzie ono wywiązywało się ze swoich obowiązków i respektowało interesy Unii, dopóki będzie jej państwem członkowskim.

Unia i Zjednoczone Królestwo wynegocjowały umowę o wystąpieniu na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej; umowa ta została zatwierdzona przez Radę Europejską w dniu 25 listopada 2018 r. („umowa o wystąpieniu”). Na szczeblu unijnym przeprowadzane są wewnętrzne procedury dotyczące zawarcia umowy¹. Część czwarta umowy o wystąpieniu przewiduje okres przejściowy, w którym prawo Unii – w tym umowy międzynarodowe zawarte przez Unię – nadal będzie miało zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie („okres przejściowy”). Unia powiadomi swoich partnerów międzynarodowych o szczegółowych zasadach przewidzianych w umowie o wystąpieniu, na mocy których w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo będzie traktowane jako państwo członkowskie na potrzeby umów międzynarodowych zawartych przez Unię, w tym konwencji NEAFC.

W komunikacie Komisji z dnia 13 listopada 2018 r. „Przygotowania do wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej w dniu 30 marca 2019 r.: Plan działania awaryjnego” określono środki awaryjne, które Komisja planuje przyjąć, jeżeli umowa o wystąpieniu nie wejdzie w życie z dniem wystąpienia. W komunikacie tym Komisja wymieniła działania, które uznaje za niezbędne, jednocześnie przypominając, że na późniejszym etapie mogą być konieczne dodatkowe działania.

W dniu 13 grudnia 2018 r. Rada Europejska (art. 50) ponowiła swoje wezwanie do nasilenia prac, które mają na celu przygotowanie się na wszystkich szczeblach na konsekwencje

¹ Zob. decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 471 z 19.2.2019, s. 1).

wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, z uwzględnieniem wszystkich możliwych scenariuszy.

Konwencja NEAFC ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, ponieważ Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji. Stan ten ulegnie zmianie w dniu, od którego Zjednoczone Królestwo nie będzie już objęte konwencją NEAFC jako państwo członkowskie Unii.

Główny cel konwencji NEAFC polega na tym, by „przyczynić się do ochrony i optymalnego wykorzystania zasobów rybnych obszaru północno-wschodniego Atlantyku w ramach odpowiadających statusowi rozszerzonej jurysdykcji państwa nadbrzeżnego w zakresie rybołówstwa oraz popierać w tym celu międzynarodową współpracę i konsultację w odniesieniu do tych zasobów”. Konwencja NEAFC weszła w życie dnia 17 marca 1982 r. Zjednoczone Królestwo jest depozytariuszem konwencji NEAFC.

Konwencja NEAFC z 1982 r. zastąpiła pierwszą konwencję o rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku z 1959 r., ponieważ państwa członkowskie Unii Europejskiej wystąpiły jako poszczególni członkowie z organizacji NEAFC z 1963 r., a w 1977 r. granice łowisk podlegających jurysdykcji państw nadbrzeżnych rozszerzono do 200 mil morskich. Z kolei konwencja NEAFC z 1959 r. zastąpiła Konwencję w sprawie regulowania oczek sieci rybackich i wymiarów ryb z 1946 r.

Konwencję NEAFC z 1982 r. zmieniono w 2004 r. (dodanie procedur rozstrzygania sporów) i w 2006 r. (dostosowanie konwencji NEAFC do zmian w prawie międzynarodowym i instrumentach międzynarodowych). Poprawki z 2004 r. i 2006 r. nie zostały w pełni ratyfikowane przez wszystkie umawiające się strony. W tzw. deklaracji londyńskiej z 2006 r. strony uzgodniły, że do zakończenia ratyfikacji będą stosować poprawki na zasadzie dobrowolności.

Na potrzeby konwencji NEAFC umawiające się strony ustanowiły Komisję ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku („NEAFC”). NEAFC posiada osobowość prawną i w stosunkach z innymi organizacjami międzynarodowymi oraz na terytoriach umawiających się stron korzysta z takiej zdolności prawnej, jaka może być konieczna do wykonywania jej funkcji i realizacji jej celów.

Do konwencji przystąpiło pięć umawiających się stron; wszystkie z nich to państwa nadbrzeżne położone na obszarze konwencji NEAFC: Unia Europejska (UE), Dania (w odniesieniu do Wysp Owczych i Grenlandii), Islandia, Norwegia i Federacja Rosyjska. Państwa bandery, które są zainteresowane połowami na północno-wschodnim Atlantyku, mogą uzyskać status kraju współpracującego niebędącego umawiającą się stroną, który umożliwia im upoważnienie statków pływających pod ich banderą do prowadzenia działalności na obszarze konwencji NEAFC, oraz oznacza zgodę na egzekwowanie środków NEAFC. Obecnie taki status posiada sześć państw: Bahamy, Kanada, Curaçao, Liberia, Panama i Nowa Zelandia.

Unia Europejska jest stroną konwencji NEAFC², ponieważ jej przedmiot wchodzi w zakres wspólnej polityki rybołówstwa, w odniesieniu do której Unia ma wyłączne kompetencje. Państwa członkowskie są objęte konwencją NEAFC na podstawie prawa Unii.

NEAFC jest organizacją właściwą do przyjmowania zaleceń w sprawie środków zarządzania dotyczących działalności połowowej prowadzonej poza obszarami znajdującymi się pod jurysdykcją w zakresie rybołówstwa umawiających się stron („obszar podlegający regulacji”) oraz w sprawie działalności połowowej na obszarach znajdujących się pod jurysdykcją

² Dz.U. L 227 z 12.8.1981, s. 21.

w zakresie rybołówstwa umawiających się stron, jeżeli dana umawiająca się strona o to wystąpi. Przyjęte zalecenia stają się wiążące dla umawiających się stron, chyba że jedna z nich w odpowiednim terminie zgłosi zastrzeżenie wobec zalecenia.

W dniu 8 stycznia 2019 r. Zjednoczone Królestwo złożyło wniosek w sprawie przystąpienia do konwencji NEAFC jako umawiająca się strona. W tym samym dniu depozytariusz zawiadomił o tym Komisję Europejską.

Zgodnie z konwencją NEAFC każde państwo (z wyjątkiem państwa członkowskiego Unii Europejskiej) może przystąpić do konwencji w dowolnym momencie, pod warunkiem że wniosek w sprawie przystąpienia tego państwa zostanie zatwierdzony przez trzy czwarte wszystkich umawiających się stron. Wniosek zostaje przyjęty, jeżeli w ciągu 90 dni od daty zawiadomienia trzy czwarte umawiających się stron zgłasza depozytariuszowi swoją zgodę na wniosek³. Depozytariusz informuje o rezultacie wniosku państwo, które wystąpiło z wnioskiem w sprawie przystąpienia, i wszystkie umawiające się strony. Przystąpienie następuje przez złożenie depozytariuszowi dokumentu przystąpienia i nabiera mocy obowiązującej w dniu otrzymania przez depozytariusza tego dokumentu.

Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że złożyło ten wniosek w ramach planowania ewentualnościowego na wypadek niezawarcia umowy o wystąpieniu i że w przeciwnym razie wstrzyma proces przystąpienia do konwencji NEAFC do odpowiedniego terminu w okresie przejściowym, zgodnie z umową o wystąpieniu.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Niniejsza decyzja Rady powinna umożliwić Komisji wyrażenie zgody – w imieniu Unii – na przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NEAFC, z uwzględnieniem następującego warunku: biorąc pod uwagę niepewność co do daty i warunków wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, depozytariusza NEAFC należy powiadomić o zgodzie Unii tylko wtedy, gdy wystąpienie nastąpi bez zawarcia umowy o wystąpieniu przed upływem terminu notyfikacji, o którym mowa w art. 20 ust. 4 konwencji NEAFC.

Głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa, określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013⁴, jest zapewnienie, aby działalność połowowa była zrównoważona pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym oraz by była zarządzana w sposób spójny z celami, które dotyczą osiągnięcia korzyści gospodarczych, społecznych i w zakresie zatrudnienia oraz przywrócenia i utrzymania stad ryb powyżej poziomów, które mogą zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów, a także aby przyczyniała się do bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność.

W interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania i w pełni przestrzegało postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. („konwencja UNCLOS”) oraz Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4 sierpnia 1995 r. („porozumienie UNFSA”), lub wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.

Zgodnie z art. 56, 63 i 116 konwencji UNCLOS Zjednoczone Królestwo ma uzasadnione interesy połowowe na obszarze konwencji NEAFC (na morzu pełnym) oraz jako państwo

³ W przypadku wniosku Zjednoczonego Królestwa złożonego w dniu 8 stycznia 2019 r. okres 90 dni upłyne w dniu 8 kwietnia 2019 r.

⁴ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

nadbrzeżne na wodach wyłącznej strefy ekonomicznej Zjednoczonego Królestwa, które stanowią część obszaru konwencji NEAFC.

Art. 63 ust. 2 konwencji UNCLOS i art. 8 porozumienia UNFSA stanowią, że gdy te same stada gatunków powiązanych występują zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak i poza nią na obszarze przyległym do niej, państwo nadbrzeżne i państwa prowadzące połowy tych stad na obszarze przyległym muszą współpracować ze sobą w celu uzgodnienia środków niezbędnych do ochrony tych stad na obszarze przyległym. Współpracę tę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem lub – jeżeli organizacje te nie mają kompetencji w odniesieniu do danego stada – w drodze ustaleń *ad hoc* między państwami zainteresowanymi danymi połowami.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NEAFC umożliwi temu państwu współpracę w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem, z należyтым uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii Europejskiej, oraz pozwoli zapewnić, by działalność połowowa nie powodowała niezrównoważonej eksploatacji stada lub stad.

Biorąc pod uwagę uzasadnione interesy połowowe Zjednoczonego Królestwa na obszarze konwencji NEAFC, spoczywający na tym państwie obowiązek współpracy w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem oraz konieczność zapewnienia wiążącego charakteru zaleceń NEAFC po przystąpieniu Zjednoczonego Królestwa do konwencji, Komisja zaleca, aby wniosek Zjednoczonego Królestwa został przyjęty, z jednoczesnym uwzględnieniem warunków, na jakich Zjednoczone Królestwo wystąpi z Unii.

Proponuje się, aby Komisja została upoważniona do poinformowania depozytariusza konwencji NEAFC o pozytywnym stanowisku Unii wobec przystąpienia Zjednoczonego Królestwa do tej konwencji, jeżeli Zjednoczone Królestwo wystąpi z Unii bez zawarcia umowy o wystąpieniu przed upływem okresu złożenia przez Zjednoczone Królestwo wniosku o przystąpienie do konwencji NEAFC.

Jeżeli Zjednoczone Królestwo wystąpi z Unii zgodnie z warunkami umowy o wystąpieniu i powiązanego okresu przejściowego, Unia powiadomi swoich partnerów międzynarodowych po podpisaniu umowy o wystąpieniu, w tym pozostałe strony konwencji NEAFC, że w tym okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo należy traktować jako państwo członkowskie UE do celów umów międzynarodowych, których Unia jest stroną. W związku z tym Zjednoczone Królestwo powinno wtedy ponownie złożyć wniosek o przystąpienie do konwencji NEAFC, zgodnie z warunkami umowy o wystąpieniu.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są

wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁵.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Każde państwo może w dowolnej chwili przystąpić do konwencji NEAFC. Wniosek zostaje przyjęty, jeżeli w ciągu 90 dni od daty zawiadomienia przez depozytariusza o otrzymaniu wniosku trzy czwarte wszystkich umawiających się stron notyfikuje depozytariuszowi o swej zgodzie na wniosek. Depozytariusz informuje o rezultacie wniosku państwo, które wystąpiło z wnioskiem w sprawie przystąpienia, i wszystkie umawiające się strony.

Przystąpienie następuje przez złożenie depozytariuszowi dokumentu przystąpienia i nabiera mocy obowiązującej w dniu otrzymania przez depozytariusza tego dokumentu. Depozytariusz informuje wszystkich sygnatariuszy konwencji i wszystkie strony, które do niej przystąpiły, o złożeniu wszelkich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, i zawiadamia sygnatariuszy zarówno o dacie wejścia w życie konwencji, jak i o stronach, w stosunku do których wchodzi ona w życie.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa, po wejściu w życie, będzie wiążące na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 24 konwencji NEAFC i będzie mogło w decydujący sposób wpłynąć na treść przepisów UE.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych konwencji NEAFC. W związku z tym proceduralną podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii należy zająć stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli przewidywany akt ma kilka celów lub kilka elementów składowych, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś pozostałe mają jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do wspólnej polityki rybołówstwa.

Materialną podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, jest zatem art. 43 TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, powinien być art. 43 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

⁵ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku⁶ („konwencja NEAFC”) została zatwierdzona decyzją Rady 81/608/EWG⁷ i weszła w życie w dniu 17 marca 1982 r.
- (2) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, tj. od dnia 30 marca 2019 r., chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.
- (3) Do czasu wystąpienia z Unii Zjednoczone Królestwo pozostaje państwem członkowskim posiadającym wszystkie prawa i podlegające wszystkim obowiązkom, które wynikają z Traktatów, łącznie z zasadą lojalnej współpracy.
- (4) W wytycznych z dnia 29 kwietnia 2017 r. Rada Europejska uznała potrzebę uwzględnienia, w kontekście międzynarodowym, szczególnej sytuacji Zjednoczonego Królestwa jako państwa członkowskiego występującego z Unii, pod warunkiem że będzie ono wywiązywało się ze swoich obowiązków i respektowało interesy Unii, dopóki będzie jej państwem członkowskim.
- (5) Umowa o wystąpieniu zawiera postanowienia dotyczące stosowania prawa Unii do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie po dniu, w którym Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie („okres przejściowy”). Jeżeli umowa ta wejdzie w życie, przepisy Unii – w tym umowy międzynarodowe, których Unia jest stroną – nadal będą miały zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w okresie przejściowym zgodnie z tą umową i przestaną być stosowane z końcem tego okresu.

⁶ Dz.U. L 227 z 12.8.1981, s. 22.

⁷ Decyzja Rady 81/608/EWG z dnia 13 lipca 1981 r. dotycząca zawarcia Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (Dz.U. L 227 z 12.8.1981, s. 21).

- (6) Konwencja NEAFC ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa w związku z tym, że Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji, a art. 20 ust. 4 konwencji NEAFC uniemożliwia przystąpienie do niej państw członkowskich Unii.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 4 konwencji NEAFC każde państwo może przystąpić do konwencji NEAFC, pod warunkiem że wniosek w sprawie przystąpienia tego państwa zostanie zatwierdzony przez trzy czwarte wszystkich umawiających się stron konwencji w terminie 90 dni od daty zawiadomienia przez depozytariusza o otrzymaniu wniosku.
- (8) W dniu 8 stycznia 2019 r. Zjednoczone Królestwo złożyło wniosek o przystąpienie do konwencji NEAFC jako umawiająca się strona w związku z możliwym niezawarciem umowy o wystąpieniu do dnia, w którym traktaty przestaną mieć do zastosowanie do tego państwa.
- (9) Zgodnie z art. 56, 63 i 116 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza („konwencja UNCLOS”)⁸ Zjednoczone Królestwo ma uzasadnione interesy połowowe na obszarze konwencji NEAFC (na morzu pełnym) oraz jako państwo nadbrzeżne na wodach wyłącznej strefy ekonomicznej Zjednoczonego Królestwa, które stanowią część obszaru konwencji NEAFC.
- (10) Aby zapobiegać połowom o nie zrównoważonym charakterze, w interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania i w pełni przestrzegało postanowień konwencji UNCLOS oraz Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4 sierpnia 1995 r. („porozumienie UNFSA”)⁹, lub wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.
- (11) Art. 63 ust. 2 konwencji UNCLOS i art. 8 porozumienia UNFSA stanowią, że gdy te same stada gatunków powiązanych występują zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak i poza nią na obszarze przyległym do niej, państwo nadbrzeżne i państwa prowadzące połowy tych stad na obszarze przyległym muszą współpracować ze sobą w celu uzgodnienia środków niezbędnych do ochrony tych stad na obszarze przyległym. Taką współpracę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem lub – jeżeli takie organizacje nie mają kompetencji w odniesieniu do danego stada – w drodze ustaleń *ad hoc* między państwami zainteresowanymi danymi połowami.
- (12) Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NEAFC umożliwi temu państwu współpracę w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem, z należyтым uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii, co pozwoli zapewnić, by działalność połowowa nie powodowała niezrównoważonej eksploatacji odnośnego stada lub stad.
- (13) Zatem w interesie Unii leży, by poprzeć wniosek Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do konwencji NEAFC, jeżeli wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii nastąpi bez zawarcia umowy o wystąpieniu przed upływem terminu notyfikacji, o którym mowa w art. 20 ust. 4 konwencji NEAFC,

⁸ Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3.

⁹ Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 14.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku („konwencja NEAFC”), polega na poparciu wniosku w sprawie przystąpienia Zjednoczonego Królestwa do konwencji NEAFC.

2. Komisja jest upoważniona do powiadomienia depozytariusza konwencji NEAFC o stanowisku Unii tylko wtedy, gdy wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii nastąpi bez zawarcia umowy o wystąpieniu przed upływem terminu notyfikacji, o którym mowa w art. 20 ust. 4 konwencji NEAFC.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*